

Mustafà Amar

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

Dissabte passat estava preparant la revetlla de Sant Joan. Com és habitual organitzem una petita festa a casa per celebrar la nit més curta i màgica de l'any. Vaig anar a un supermercat per tal de comprar les darreres coses que faltaven. I a la sortida del supermercat em vaig trobar un captaire. Era un home de color, ja entrat en la cinquantena, mal vestit i molt prim. Estava demanant diners a les persones que sortíem de comprar. Li vaig donar unes monedes i em vaig ficar a parlar una estona amb ell. Em va dir que es deia Mustafà Amar, que era de Senegal i que portava uns anys vivint a Espanya. Parlava un castellà molt correcte, es notava que portava temps aquí. Em va dir que la seva professió era la de mecànic i que havia treballat en altres ciutats durant força temps reparant cotxes en diferents tallers. Va continuar explicant-me que per diferents motius havia perdut els papers (no vaig entendre ben bé que havia passat). Però em comentà que estava estalviant per tal de poder viatjar a Madrid, visitar el consolat del Senegal i pagar els 32 euros que costava recuperar la seva documentació. M'explicava que sense documentació és gairebé impossible trobar feina. Em va dir que l'any passat va estar treballant en altres comunitats i que no va cobrar ni un cèntim després de treballar un parell de mesos a la fruita, estafat per màfies

estrangeres. Em va fer pena, molta pena. Em va dir que estava preocupat. Al supermercat on habitualment estava fent de captaire, a la nit llençaven aquells productes caducats o en mal estat i que s'alimentava d'això. Però em digué que ara feia uns dies que ja no llençaven res. Li havien dit els treballadors de l'establiment, que ara ho reciclaven per fer pinsos per a animals. I en Mustafà tenia gana i dificultats per alimentar-se. Em va saber molt greu. Jo estava allí davant, contrariat perquè no trobava llimes per preparar els gintònics i havia hagut de comprar llimones. Quina tragèdia la meua, sobretot en comparació amb la del Mustafà. Mentre m'explicava com malvivía en un magatzem abandonat, com trobava roba vella i la venia a altres captaires per cèntims d'euro la peça... la meua pena anava augmentant. Molts dels afortunats que vivim de conya no ens adonem que tenim a tocar, persones

**Mentre m'explicava com
malvivía en un magatzem
abandonat i venia roba vella, la
meua pena anava augmentant**

que ho passen molt malament. Que hi ha un altre món a prop nostre, fora de la nostra bombolla on les coses no són ni molt menys tan maques. Va ser una bufetada de realitat que em va impactar. De fet, les paraules de Mustafà Amar han anat ressonant sovint en el meu cap en els darrers dies. I m'han fet valorar tot el que tinc, adonar-me que cal estar ben agraïts per la sort que hem tingut. I em vaig decidir a ajudar-lo a aconseguir el seu somni, que no és més que tenir la seva documentació en regla i poder treballar dignament del que sap fer, arreglar cotxes. Cada setmana l'aniré a veure, li portaré alguns dinerets i aliments i l'ajudaré a passar la setmana de millor manera. I ahir vaig començar a visitar-lo. Ahir vaig portar-li a casa seva algunes coses. Vaig conèixer la seva dona i vaig veure la seva morada: extraordinàriament humil però molt endreçada. Em vaig pensar que l'ajudava a ell però m'he adonat que ell també m'ajuda a mi. M'ajuda a valorar el que tinc ja que sense aquest contacte amb la realitat malauradament sovint obviem lo bé que vivim i lo afortunats que som. Amic lector, segur que tu també tens algun Mustafà proper. Per què no mires d'atansar-t'hi i comences a ajudar-lo? Els que vivim bé, amb molt poquet esforç podem ajudar els que pateixen. Acceptes el repte? Segur que pagarà la pena.